

BOBORY BALÁZS 2021.01.16 00:03

Kétkezes –

Bobory Balázs publicisztikája

Immár tiszta a helyzet, nem lehetnek további kifogások, valahogy ki kell jutni az olimpiára!

A magyar kézilabda női szakágában nem is lehet más a cél, a benne élők, dolgozók vélhetően éjt nappallá téve azon törik a fejüket, hogyan lehet sikeresen megvívni a márciusi, győri selejtezőt, miként juthat el a csapat Tokióba.

Nos, a szövetség részéről nagyon markáns és észszerű határozat született a hét elején, a döntéshozók belenyúltak a csapat hierarchikus rendszerébe, az épület két tornyából csak egyet hagytak meg, a másikat lebontották és beépítették a falazatba, amely remélhetőleg ettől csak szilárdabbá válik.

Hogy lefordítsuk a helyzetet azoknak, akik esetleg nem értesültek a fejleményekről: az eddigi kétkapitányos rendszerből visszaáll a válogatott a hagyományosra, azaz lesz egy személy, aki cipeli a terhet, vállalja a felelősséget, és kimondja a legfontosabb szituációkban az utolsó szót. Úgy gondolom, a jelenlegi helyzetben minden tiszteletet megérdemel Elek Gábor – az immár egyedüli szövetségi kapitány –, hogy elfogadta a saját karrierjében vízváltásnak tekinthető megbízást, hiszen az olimpiára való kijutással és az ottani jó szerepléssel a mennybe lehet kerülni, ellenkező esetben viszont... Na de erről ne is beszéljünk!

Szóval a szövetség vezető személyiségei – levonva az elmúlt időszak és a visszafogott decemberi Európa-bajnoki szereplés tanulságait – úgy látták jónak, hogy a marsallbotot a továbbiakban ne két szakember adogassa egymás kezébe, ha védekezésről meg támadásról, illetve egyéb fontos döntések meghozataláról van szó, kell valaki a hierarchia tetejére, aki főnökként eligazítja a stábot, a lányokat, megvalósítja szakmai elképzelését, saját habitusa szerint formálja a csapategységet, vagy éppen csattan fel, ha valakit le kell tolni, és simogat, amikor arra van szükség. Vállalja a keretösszeállítással járó felelősséget is a tízmillió kézilabda-kapitány országában, és viseli annak kockázatát, hogy a legfontosabb feladatig, azaz a márciusi olimpiai selejtezőig mindössze négy (esetleg ehhez még plusz három) napot készülhet kiválasztottjaival.

Utóbbi kitétel nagyban befolyásolhatta, hogy Elekre esett a választás, hiszen a válogatott magját mégiscsak a Ferencváros adja, amely szerencsére egyre jobban szerepel a Bajnokok Ligájában, ez kihatással lehet a játékosok lelkére, önbizalmára is. A szakember nap mint nap együtt dolgozhat azokkal a kézilabdázókkal, akik döntő szerepet kaphatnak a nemzeti csapatban is, így azok az elemek, amelyeket a Népligetben begyakorolnak, bizonyosan „áthúzhatók” a válogatott repertoárjába is, és remélhetőleg nem is akad meg majd oly gyakran a verkli meccs közben, mint egy hónapja, a dániai Európa-bajnokságon.

Ha valaki mégis furcsállná, hogy a Ferencváros vezetőedzője a ranglétrán most feljebb jutott, mint a Győré, amely emberemlékezet óta nem kapott ki a BL-ben, az eddigi társkapitány Danyi Gáborral pedig az elmúlt két és fél évben mindössze egy tétmérkőzést veszített, annak talán éppen a fenti érvet kellene jobban megrágnia, hiszen jelen helyzetben egyáltalán nem mindegy, kinek hány válogatott játékos dolgozik a keze alatt klubszinten.

Ettől függetlenül nem lett volna rossz döntés Danyi kiemelése sem, most a legfontosabb, hogy a lányok egyetlen erős kezű, határozott vezető utasításai alapján ténykedjenek, mert ahogy azt Elek Gábor is említette lapunk pénteki számában megjelent interjújában, eddig túl sok helyről túl sok információ jutott el a játékosokhoz, akik vélhetően nem tudták kezelni ezt a szituációt.

Igen, a magyar tekintélytisztelő, hisz az egyértelmű hierarchiában, szüksége van az erős, határozott vezetőre. Észak-Európában például teljesen más a kulturális értékrend, ott egyáltalán nem meglepő, ha kettő, esetleg annál is több főnök kezében van a gyeplő, akik a jól bevált, meghatározott munkafolyamatok alapján irányítanak, a „beosztottak” pedig mindig tudják, kire kell éppen figyelni, az elhangzott mondatok melyikén van aktuálisan a hangsúly. A svéd férfi kézilabda-válogatott élén például 2008 és 2016 között nyolc évig dolgozott együtt a lehető legnagyobb harmóniában Staffan Olsson és Ole Lindgren, 2012-ben olimpiai ezüstéremig jutottak Londonban – igaz, ők játékoskorukban is olyanok voltak, mint borsó meg a héja. A svédeknel azonban nemcsak a kéziseknél emlékezhetünk tandemre, a futballistákat például Lars Lagerbeck és Tommy Söderberg a 2000-es évek első felében három nagy világbajnokságra is kivezette, abból kétszer – a maguk mércéje szerint – sikeresen is szerepeltek. Mindkét esetben azt látjuk, hogy a szakemberek egymás közt feszültségtől, nézeteltéréstől mentesen, saját feladataik határait pontosan ismerve és betartva, úriemberek módjára irányítottak, a közösség tagjai pedig tökéletesen elfogadták a duális rendszert.

Az egymás iránti tiszteletet, bajtársiasságot illetően a két Gábor esetében sem lehet kifogást találni, a két edző – akik itthon a lehető legnagyobb ellenfelek klubszinten – talán túlságosan is arra figyelt, nehogy áttévedjen a másik területére, nehogy ellentmondásba keveredjen a másikkal, és éppen ezért talán csorbult a személyiségük is. Igazán a „saját hangján” egyikük sem szólalt, szólalhatott meg, és vélhetően ezt ők is érezték, legalábbis erre utalnak Eleknek a már említett pénteki interjújában kifejtett gondolatai is. Az mindenképpen örömdolog, hogy

egyikük sem tudta volna úgy továbbvinni azt a feladatot, hogy a másik (kiegészülve Görbicz Anita támogatásával) nincs mellette, és azt is világosan látták, hogy az egyént most a közösség mögé kell rendelni a meghatározott végcél, azaz a tokiói olimpia miatt. Danyi végtelenül egyenes, intelligens, őszinte, egyértelműen csapatember, és ezeket az erényeit most is kidomborította, mert nem egy tréner intett volna be a munkáltatónak egy ilyen szituációban. És ha Elekkel valóban nem lenne jó a kapcsolata, biztosan csendesen, sárdobálás nélkül kiszállt volna, lerúgva magáról a felelősséget és kényszert, azonban ő a hátralépés után mégis tevékeny szerepet szeretne játszani a tokiói kijutásban.

Az, hogy a kerettagok miként állnak a megváltozott szituációhoz, jó kérdés, női kézilabdában – ahogy mi, magyarok azt pontosan tudjuk – bármi megtörténhet és annak az ellenkezője is. Valahogy mégis úgy érzem, hogy a visszatérés a hagyományos csapatirányítási szisztémához jól sül majd el. A válogatott szakmai stábjá – immár Elekkel az élen – biztosan nagyon sok tapasztalatot szerzett a dániai Európa-bajnokságon abból a szempontból is, miként kell kezelni a nyomást egy világversenyen, még akkor is, ha nincs konkrét cél, és a játékosoknak szinte magukat kell behajszolniuk a sikervágyba. A szövetségi kapitány immár saját kiforrott egyéniségének köszönhetően egyedül talán jobban kezeli a kritikus szituációkat, nem kell figyelnie, hogyan reagál a történésekre a másik, és tényleg csak azokat dobja majd mély vízbe, akikben a lelke legmélyén vakon megbízik.

Ahogy azt már írtam, mostantól nem lehetnek kifogások. A magyar kézilabda-szurkolók igazi traumaként élték meg a decemberi Európa-bajnokságot, és jelenleg nem látják rózsaszínűnek a jövőt, hiába verte végig a közvetlen utánpótlásunk az elmúlt években a világot. Most azonnal eredmény kell, a nyomás óriási lesz március 19. és 21. között a győri olimpiai selejtezőben, amelyben az orosz, szerb, kínai trióból kettőt meg kell előzni, hogy válogatottunk eljusson Tokióba.

Ezzel Elek Gábor is tisztában van, ennek tudatában állt a csapat élére. Remélhetőleg győztes hadvezér lesz, erős tisztekkel, katonákkal – ennek köszönhetően egy országgal a háta mögött.